JUTURAAMAT

Nr. 98 „RAHVALEHE" maksuta kaasanne. Laupäeval, 2. juulil 1938.

Ühes kaandliit.

Leslie Charteris'i kriminaalromaan.

Harrigan kaalus igasuguseid võimalusi ja jõudis lõpuks otsusele, et neiul pidi olema tagavaraks veel mingi trump, mille ta viimsel hetkel välja mängis. Seni polnud ta sellest küll midagi vihjanud, aga mida pikemale venis vaikus, seda enam veendus ta, et lugu oli nii.

Nii kaval ning löögivalmis kui Harrigan ka ei olnud, oleks ta nüüd annud ei tea mis, kui tal oleks aega olnud asja põhjalikumalt kaalida. Aga talle oli jäänud vaid paar minutit ja ta ei võinud otsusega viivitada. Halvemal juhul oli Luise Race teinud talle ettepaneku, mis võimaldas ruttu kindlustada suuremat summat. Ta ei kahelnud hetkegi, et ta Manrique'l, kui see tal käes oleks olnud, õige lühikese ajaga rääkima oleks saanud panna.

Ta ei võinud aga ka midagi kaotada, kui ta ettepaneku vastu võttis. Kui ta veel kauem kõhkleb, märkab Luise Race, et tal mingi sõjakavalus peas mõlgub, ja see teeks ta vaid tähelepanelikumaks.

„Te peate nüüd andma seletuse," ütles daam nii jahedalt, et Harrigan võpatus.

Brauning, mida daam käes hoidis, polnud seni karvavõrdki võnkunud, aga sellegipärast tärkas Harriganis piõrane mõte teisel relv käest maha lüüa. Ettepanekus, mida ta tal sundis vastu võtma, polnud midagi meelitavat, aga relv polnud ka viirastus. Niikaua kui leidus teine pääsetee, ei tohtinud ta kasutada oma revolvrit. Laskmine Gussie majas polnud nii ohtlik, sest seal olid paksud seinad ja tihedad uksed, aga Manrique'i korteri aknad avanesid tänavale ja naabruskond eriluks sitmapilk. Juba pärast esimest pauku tungiks vähemalt tosin politseinikke sisse ja otsiks meest, kes tulistas. Seepärast ei tahtnud Harrigan mitgi fingimusel seisukorda veel keerulisemaks teha, kui see oli. Teiseks oli miss Carrolli pistol varustatud häälesummutajaga. Kui neiu tema maha lasceks, häiriks naabreld vahest ainult tema karjatus. Sellised mõtted polnud just armsad. Luise Race oli esialgu seisukorra peremees ning võis teha, mida tahtis.

Pikkamisi noogutas Harrigan.

„Teie näite olevat võitnud, miss Race," sõnas ta. „Aga enne, kui me lepingule alla kirjutame, seletage mulle veel kord kõik,

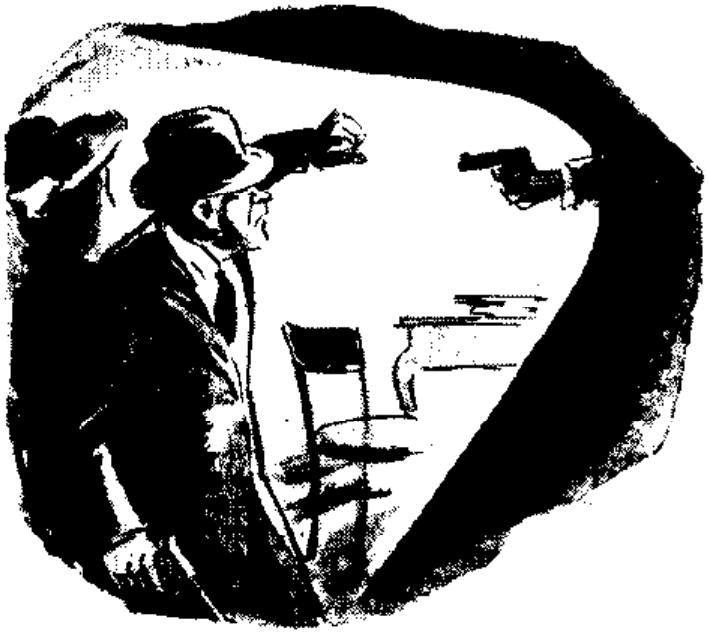

Valgussõõri ilmus relva hoidev käsi.

et ma hästi aru saan. Oleks parem, kui te mulle oma lubaduse kirjalikult kinnitaksite."

„Koostage teie ise leping, mina kirjutan alla."

Harrigan pistis revolvri taskusse ja läks laua juure.

„Andke meile paberit, tinti ja sulge, Manrique," käskis miss Carroll.

Aeglaselt astus Manrique kirjutuslaua juure, et võtta välja soovitud esemed.

Miss Carroll oli teinud kõik, mis ta tahtis, jah, isegi rohkem. Aga mis tal nüüd teoksil oli, oli talle mõistatus. Nii innukalt kuidas ta ka pead ei murdnud, ei saanud ta aru, mis see tähendas. Mispärast neiu teda aidata tahtis, jäi talle esialgu saladuseks, mida ta teatud ajal lahendada võiks, aga mispärast ta teda, oma osa mängides, Harrigani kätte sokutas, oli küsimus, mis nõudis kiiret lahendamist. Kui neiu oleks otsustanud teda politsei kätte anda, oleks ta sellest aru saanud, aga et ta teda Harrigani võimusesse kavatses anda, oli mõistmatu. Miss Carroll pidi ometi teadma, et Harrigan teda, kui ta juba tema käes on, tooruse ning vägivallaga sunnib üles tunnistama, kus peituvad varastatud asjad. Või lootis neiu, et ta oma julguse ja osavusega vastasest jagu saab? Kas ta uskus, et viib ta sel viisil paladin-teemantide jälile? Või taltas ta nii hoopis teisel põhimõttel? Kas neiu katsus anda talle teatud toetuspunkti, millie najal edasi töötada? Vahest ei saanud tema, Manrique, sellest hästi aru?

Kuidas ta ka tinti ja paberit valmis pannes pead ei murdnud, ei mõistnud ta teha muud, kui võtta asjakäigu jälle oma kätte. Olgu miss Carrollil millised plaanid tahes, seisukord oli nii võrd teravaks läinud, et neiu sellest kindlasti enam omal jõul jagu ei saa. Tal oli ennesti vähe aega olnud asjast lähemalt rääkida, ja nii hiilgavalt, kuidas daam ka oma osa ei mänginud, ei saanud ta andmata puudusel vältida suuremat eksitust.

Manrique asetas kirjutusmaterjali Harrigani ette ja astus kõrvale.

Harrigan ei istunud aga kohe laua taha kirjutama, vaid jäi seisma ja vaatas mõtlikult Manriquelle. Ja sel hetkel taipas see, mida Harrigan oli otsustanud teha.

Aga ta ei väljendanud seda milgi viisil ja teeskles, nagu ei paneks ta üldse tähele, kuidas Harrigan teda silmitses. Ükskõikselt vaatas ta kõrvale ja võttis kaminasimsilt sigaretikarbikese. Sellegipärast ei jäänud tal Harrigan kahe silma vahele. Ta nägi kiiret pilku, mille see heitis oma kaaslastele, kes seisid ikka veel seina äärest, ja mõistis seda õieti. Kohe selle peale nõjatus üks meestest nagu kogemata vastu seda kohta, kus asus lülitaja, kergitas õlga, ja silmapilk läks toas pimedaks.

4.

„Ruttu!"

Manrique oli karanud pimedas Mavys Carrolli kõrvale ja sosistanud talle selle sõna kõrva. Kuna ta ühe käega neiu puusade ümber kinni hoidis, lükkas ta teisega raske laua kollnal maha.

„Pidage uks silmas!" hüüdis ta oma inimestele.

Mavis tundis, kuidas Manrique ta üles tõstis ja käratult läbi toa kandis. Osavasti valis ta oma tee toolide ja teiste mööblite vahel, nii et ta millegi vastu ei põrganud. Siis laskis ta neiu maha ja võttis teina käest brauningu. Miss Carroll kuulis, kuidas avati laegas, ja järgmisel hetkel voolas tuppa pimestavat valgust. Harrigan seisis just selle voolu keskele. Ta seisis samal kohal, kus varem. Ta kuaslased ukse kõrval pilgutasid silmi ega taibanud midagi ette võtta. Harrigan tahtis väljasirutatud kätega söösta sinna kohale, kus ta ennesti oli näinud seisvat miss Carrollit. Ta ajas enese sirgu, tõstis ühe käe kaitseks silmade ette ja katsus näha, kus viibis Manrique. Kuid samal hetkel heldeti talle veel heledam valgusvihk näkku. Miss Carroll nägi, kuidas ta käe taskusse pistis ja revolvri välja tõmbas. Kuid samal momendil ilmus Manrique'i käsi valgussõõri, ja Harrigan nägi, et see hoidis sama püstolit, mida oli natukese aja eest kasutanud Luise Race.

Varsti kadus relva hoidev käsi jälle pimedusse ja Manrique küsis:

„Mis te nüüd tahate, Harrigan?"

Vastuse asemel tõstis Harrigan parema käe ja tegi revolvriga õhus poolsõõri. Manrique mõistis, et vastane oli hirmus vihane ja kõmmutaks ta halastamatult maha, kui ta teda näeks.

„Kaaluge hästi, enne kui tulistate," hoiatas ta. „Muidugi ei hoia ma elektrilampi nii, et te mind näha võite. Ja kui teie mind esimese lasuga ei taba, ei lase mina teist mööda."

Aeglaselt langetas Harrigan relva. Esialgu ei saanud ta midagi teha.

„Seekord olete minust üle, Manrique," ütles ta tusaselt.

„Pange relv käest!"

Harrigan avas käe, ja revolver kukkus vaibale. Mr. Parker võttis selle üles ja pistis taskusse.

„Too käerauad, Huppo!"

Sõna lausumata läks Parker raamatukapi juure, avas ühe laeka ja võttis sealt terasrõngaid.

„Kõlda need kolm nii, et nad seisavad seljaga vastamisi," käskis Manrique. „Kinnita Harrigani parem käsi tolle paksu vasakuga, ja selle parem käsi punnisilmadega mehe vasakuga, ja viimase parem käsi omakorda Harrigani vasaku käega."

Parker tegi, nagu teda kästi, astus siis paar sammu eemale ning silmitses oma käe-tööd.

„Nii on hea. Nüüd võivad nad omavahel lõbutseda. Kahju ainult, et meil pole kadakapõõsast, mida panna nende keskele."

„Tee nüüd jälle valgeks," ütles Manrique ja kustutas taskulambi, kui elektripirnid põlema olid löönud. Siis pani ta brauningu taskusse ja astus miss Carrolli juurest eemale.

„Miss Race," ütles ta viisakalt kummardudes, „kas te ei võiks, palun, istet? Enne, kui saan puhendada oma tähelepanu teile, pean veel õiendama Harriganiga. Aga ma annaksin teile nõu nüüd mitte vahele segada."

Mavis Carroll täitis Manrique'i soovi. Viimane astus nüüd Harrigani ette ja hakkas selle taskuid läbi otsima.

„Huvitav kogu," tähendas ta, tõstis laua üles ja seadis üksikud esemed plaadile. „Huppo, pane need asjad, mida ma ei vaja, jälle meie sõbra taskusse. Kõigepealt on siin täitesulepea — ma ostsin endale selle alles uue, vastasel korral ei annaks ma seda tagasi. Pliiatsit ma ei vaja. Võtmekimpu tahaksin hoolsamini uurida. Ilua taskunuga, selle jätan endale mälestuseks. Kirjatasku ja märkmik — need pean varem läbi vaatama. Kakskümmend viis naela pangatähtedes ja natuke hõberaha. Tulistamisel rikutud ülikonna eest kulub mul viisteist naela, närvisõki eest viis, pealeselle tuleb mul tasuda Gussie garderoobist võetud istlindri ja palitu eest — see teeb kokku välja kakskümmend viis naela ning kaks ja pool šillingit. Huppo, anna talle ülejäänud osa tagasi. Tikud — need lähevad meil vaja. Sigaretid — neid võib ta jätta meeleelahutuseks endale. Nii, rohkem ma ei leia."

Manrique istus laua taha ja võttis käsile kirjad.

„Kiri number üks. Rätsepaarve — nelikümmend seitse naela, kümme šillingit. Te ei ela halvasti, Harrigan, seda peab ütlema. Aga mispärast ei tasu te oma rätsepaarvet? See on juba pool aastat vana. Ei ole kena teist, et võlgnete nii kaua oma rätsepale, aga lõppude lõpuks pole see minu asi. Anna talle arve tagasi, Huppo! ... Kiri number kaks. Kelleltki nasselt. Ta tahab teada, millal saab jälle ‚materjali'. Mida siin ‚materjali' all mõistetakse, ei tea ma praegu, aga kuna te Gussie juures lõvite, pole raske oletada, et tegemist on kokaiiniga. Kui see väike asi lahendatud ja mul jälle rohkem aega on, katsun süveneda teie teise tegevusse, mis kardab kindlasti ka päevavalgust ... Kiri number kolm. See on vast huvitav!"

Manrique luges selle läbi. Kortsud ilmusid kulmude vahele, sest selle kirja sisu oli tõepoolest huvitavam kui kõik muu, mis ta Inglismaale saabumisest saadik oli lugenud. Peale selle tegi see teda ka pisut rahutuks; see lükkas uperkuuti kõik tema plaanid ja talle tundus, nagu könniks ta tuldpurskava mäe veerul, mis igal hetkel ähvardas kokku vajuda.

Teade oli väga lühike:

„Must Kass' varastab täna öösel paladinteemandid, sõidab autos tagasi ja nimelt üksi. Kaelakee peitub tal sigaretietüüs. Rünnake teda teel Basingstoke'l ning Bagshot'l vahel ja teatage mulle, kui asi korras."

Kuigi Harrigan oma meestega ühte oli köidetud, valdas teda selline vihahoog, et ta kaisus oma vastase kallale sööstu, kes nõjatus loiult vastu lauda. Manrique astus kähku paar sammu tagasi. Ta ei hoolinud suurt teise rünnakust, vaid luges kirja rahulikult edasi.

„See tuli mulle ootamata. Vaata, Huppo!"

Parker võttis kirja. Tema ilme oli tavaliselt väga kinnine, ja kui Manrique oli lootnud, et ta nuudki vähemalt veidi erutub, pidi ta pettuma. Huppo luges kirja läbi ja andis selle suurima rahuga tagasi.

„Täna huvitav," tähendas ta ja noogutas.

„Pagana huvitav," vastas Manrique energiliselt. „Sellest jareldan ma, et Harrigan polegi nii kaval, nagu mõtlesin. Eksisteerib palju suurem ning targem mees, kes tema taga seisab ja kelle käske ta täidab. Harrigan on ainult tööriistaks selle inimese käes, kes püsib pimedas ja jääb tundmatuks. See mees ei julgenud isegi kirjutada oma nime alla, aga ta teab minust palju, ja mul oleks märksa kergem, kui mul aimu oleks, kes ta on."

Ta lükitis sigareti ja vaatas mõtlikult Harriganile, kelle näol peegeldus erutus. Hiiglane sikutas metsikult käeraudu.

Manrique'isse ei mõjunud see põrmugi. Ta vaatas Harriganile nagu metsloomale, kes istus puuris.

„Arvan, et oleme täna õhtul küllalt teinud," sõnas ta äkki. „Homme tööta me edasi. Huppo, pea sina neid mehi silmas, kuna mina miss Race'l koju saadan." Ta ulatas Parkerile brauningu ja tõmbab mantli selga. Siis aitas ta daamil keebi ümber panna. Miss Carroll laskis seda sõna lausumata sündida.

„Te saate vist aru, et ma daami vastu ei saa kasutada vägivalda, kuigi teen, kes te olete. Seepärast teen ettepaneku, et viin teid teie hotelli tagasi. Seal võite välja töötada teise plaani, kuidas saavutada eesmärki. Kas te ei tuleks mulle, palun, järele?"

Manrique hoidis ukse lahti ja daam väljus. Manrique järgnes. Ei vahetatud sõnagi, enne kui nad istusid autos. Manrique juhtis.

„Miss Race, ma ei tea tõesti, kuidas teid

tänada," sõnas ta, kui nad Curzon Streetile olid käändunud.

Neiule näis see kompliment tegevat head meelt.

„Siis tahtsin ma vist teie arvates öieti?"

Manrique tegi jaatava liigutuse.

„Te mängisite oma osa suurepäraselt. Nüüd tahaksin ma vaid meelsasti teada, mispärast te seda kõik tegite. Te teadsite ju, kes ma olen. Teie seisukohast olen ma roimar; ma pole üksnes lõuna-ameerika kurjategija. Et Caballerona ümbritses mind vahest teie silmis romantiline kuma, aga see kustus kindlasti, kui tunnistasin üles, mis ma olen teinud Ühendriikides ning Inglismaal. Mispärast aitasite mind ikkagi?"

Daami naeris.

„Mul ei jäänud ju üle muud. Ma pidin asuma kas Harrigani või teie kõrvale — ja teie kahe vahel polnud raske valida."

„See võib olla, aga te mängisite oma osa nii hästi, nagu taotleksite veel teist eesmärki."

(Järgneb).

Kui kask haljendab...

Berte-Eve Minden.

Kui jõgistuuled puhusid üle nõmme, oli Nils Kröger kolinud linna. Kareni oli joatnud teda tükk maad. Maje juures, mille jõgispälkeseest kullatud lehed jäädelesid, ta oli seisatanud, oli haaranud mehe käe, oli andnud talle mõikese pildi, öelnes tumedatest aimdustest lämmatatud häälega:

„Suudle mind veel kord siin ja mine siis..."

Hetkeks waikisid linna meelitawad hääled ja armastus haaras weel kord mehe südant. Ta waatas tütarlapsele otsa, silitas tema juukseid. Kuid selles silituses ei olnud enam püsi, oli juba teeslemine ja reetmine. Nähes neiu tahmatust, ta lausus siiski endise naeratusega:

„Kui kask haljendab, tulen tagasi."

„Jah, oh jah, sina..."

Ning neiu hääl oli tulwil usku, lootust ja truudust...

Kui Kareni tuli tagasi tüllu, pöörlestas talle weiskauplejа wana auto wastu.

Lõbusa kaupleja kõrwal istus Krögeri ema, muljudes käte wahel niisket taskurätti.

„Jätta tõinamine, Anna," ütles weiskaupleja, „sinu poiss tuleb toime!"

„Usun seda..." wastas Anna Kröger ning nähes Kareni tee serwal, lisas juure: Tore tüdruk, eks ole?"

Ning taskurätt imes endasse uue walangu pisaraid...

Kareni oli lõndinud nagu unes läbi külatänawa. Mersten, sepa poeg, jooksis talle järele. Ta oli seisnud aias.

„Mas tahad sõada selle rooga," lausus ta. „See on wiimne."

*

Tuuled muutusid üha külmemaks. Kiskusid kaselt wiimsi lehe. Ühel ööl oli olnud suur torm, oli raputanud maha walminud puumilja. Kingsepa maja katuselt tuul oli kiskunud lahti kimi silmapilgul, millal kingsepp rahtis minna lauta, kus lambad haledasti määgisid. Katuseleimi lukkus mehele pähe. Naine ja tütar leidsid ta lauda eest. Katkiläinud lambist oli öli woolanud riietele, mis süttisid.

Saabus wiletsuste aeg. Kingsepa põdemine kestis ligemale kolm kuud, ja alles siis, kui uuele aastale oli töppenud wiimane kui toidutagawara ja rahapenn, waidi laewata külmanud mustapinda wäärte haud.

Krögeri ema tuli juure leinapätsi, rasmakausi ning pekitükiga leinawate naiste juure jäätülma tuppa. Ja weel teegi tuli. Töi laeja rauast taotud südame, millel põles lakk küünalt. Liigutus, millega lükkas kingituse Kareni ette, oli ääretult südamlik.

Kareni istus waikseno, tahmatuna. Ja ootas. See aga, keda ootas, ei tulnud.

„Tal on palju tööd," ütles Krögeri ema andekspalumalt.

„Ja-jah," lausus Kareni, tõusis ja lahkus toast.

*

Kask seisis walges kuupaistes. Kareni tohas tülma puukoort.

„Nils," ütles ta, „olid seitse aastat alati siin, miks ei ole sind täna?"

Ja ta hõõrus käega kaseküwe, nagu ootaks imet ja lootes, et selliselt ööl märjub mast lehis kaseoks.

Anna ja tütar istusid warahommikust hilisõhtuni, lappides parandamiseks toodud pesu.

Mönikorb liikus juba sooja päikesest tuppa, jäädes puhtama naiste mirkabel lätel. Noil kordadel Karen hingas kergendatult ja maatas olnust kuustebe poole, millebe taga laius awar nõrm.

Ühel päewal Karen leisiski laje all, millel tool lõhnas ja millebe okjad uppusid tohelisse. Ägatsus paisus talumatuks...

•

Kui Nils Kröger awas ukse, oli Karen seal. Abituna ning arglikuna.

„Kust tuld?" küratas mees takke peale pahojelt ja ometi nägi ta tolmu neiu kingadel.

„Tead ju," ütles Karen, „tead ju!"

Ning lisas:

„Kaist hakjendas..."

Tonk loštis muusikat, klaasibe klirinat ja naise naeru.

„Miba tahad? Sa ei või jääda minu juure," ütles Nils Kröger ja ta möörus pilk libises üle neiu kitsaste õlgade.

„Ei," jõnas Karen, „ei..."

Pöördus ja kultus hommikuni mööda linna tänawaid, hoides läes kuiwanud lasteolsa...

•

Krögeri ema kuulis juweõhtul Kareni naermat häält uilgawat kõlatänawal. Nägi, kuidas mehed kipitsesid neiu ümber. Üks rohkem kui teine. Ei jõunud targaks tõtterlapsest.

Kui lase kügispäikesest kuikatud lehed taas jällegi jõulesid leitis Karen Kerstenigа okste ‚ ja ütles:

„Mits ja mind ei suudle?"

Kui noormees haaras tõtterlapse taenlasse, tõlas wiimase kuuk kalk ja troteliik naer.

Pulmad olid olnud juured ja kärariikab, jest pruut oli ilus ja peigmees uhke, ning teegi ei olnud lõbusam neist kahest.

Esmalt mõned olid tüll piinnud pead tolku ja olid lõõstanud. Kuid lepp oli rikas ja õlu maolas ojadena...

•

Kui lased hakkasid ajama mahla, sünnitas Karen surnud pojakese. Kersten oli seisnud seal kõrwal, oli seisnud teaisjuures, kui Karen taks pärma hiljem ise suri.

„Armastasin sind alati mõga, Nils," oli Karen öelnud Kerstenile.

„Jah, Karen," oli mees wastanud.

„Ning kaik, Nils, mille ak suudlesid minu esmaõrdjelt, oli mõga ilus..."

„Jah, Karen," oli Kersten wastanud ja oli hoidnud kõrduunus ja tummana hull tunde naise tõlma, surnud kätt.

Kui haud oli kinni kaetud, oli Kersten läitnud nõmmele, laasas kirwes ja lahidas. Oli reiunud maha kase ja kaewanud mälja tema juured. Küttis mõrskete kaseoksadega sepikoja ahju, nii et ääs suitses ja pilbus läbemeid. Taltas lõõtsa ja wihutas ruskaid tokke sunnas, kes oli rännanud linna...

Kord paistab siiski õnnepäike...

26 **HANNA SCHNEIDERI ARMASTUSROMAAN.**

26.

Septembri lõpul peeti Bärbeli ja Georgi pulmad.

Marianne Sommer oli pakkunud Georgile koha oma Sileesia klaasivabrikuse ja noormees oli wõtnud kahte pakkumise tänuga wastu. Ta tundis ise, et parem on wiibida kaugemal Karinist ja Hans-Wolfiist, kest ta oli mõrganud sõbra üha paisumat kahtlustust.

Ta ise wõis waadata Karin Rolandit üsna tahtlikku sõbamega. Neiu oli muutunud talle nii armsaks kui wäike õde, kellele soowitsib tõi: õnne, ilma et igatsetsib ise sellest ära laada.

Ka Bärbelile meeldis mõte Sileesias elamisest. Tundis, et seal leiab endale kodu, kus wõib elada koos armastatud mehega — ijamaja ei olnud ka surmast saadik enam tõelisest kodust.

Marianne Sommer oli saanud proua Dornbergilt loa Bärbeli kaasawara koostamiseks. Ta tegi seda nii rõõlikuks, et õnnelik pruut rohkem kui üksikord palus:

„Tädi Marianne, aitab juba. Sa hellitad mind liig palju. Ma ei suuda tõike hoida kõrras."

„Küllap saab endale abilise, tulewane peremeh," naeris siis Marianne Sommer, ning lisas kord tõsisemalt juure: „Nii palju on häda ja waesust, et igaüks, kes suudab, peaks

wõtma perekonnaisadelt murekoorma ühe wõi mitme täiskasvanud lapse ülalpidamise pärast!

Tean, et tohtlelüd nõrgust tütarlast hästi, et näeksid temas mitte alamat, waid sinu truudesse kätesse usaldatud olendit, kellel on samasugused inimõigused kui sinulgi."

Bärbeli silmad olid halanud järama — oojah, ta tahtis tõesti delikult hoolitseda niisuguse noore olendi eest!

Ta teadis ju, milline tunne on olla üksi.

Ring rõõmsal näokesel lewis järelemõtlik ilme.

Kuid siis peletas truudusvõlme rõõm kõik rasked mõtted, jäi järele waid õnnis õnnelikus!

Karin aitas suure innuga ja wäsimatute kätega kaasa ettewalmistustes, mida sai alata juba Kloostrimõisas. Pulmad taheti pidada Bärbeli sünnilinnas, kus proua Dornberg korraldas esmajärgulises hotellis suurepäraste wastuvõtu, olgugi et see ei wastanud abiellujate soowile.

Kui nad olid palunud lähisaid, wäikesi pulmi, oli proua Lilo olnud jõlwunud ja wastanud nii haawunult, et tõdi Marianne [illegible] jõowitanud anda järele.

„Kuid sealjuures tuleb sul ju endal kõige eest maksta, tõdi Marianne," ütles Bärbel tasa ja häbenes ema tegumiisi.

Marianne aga naeratas ja silitas õrnalt Bärbeli pead.

„Nagu ma ei teeks seda hea meelega! Jätta mulle wähemalt see rõõm, et mul on tütar, keda tohin ehtida elu laulmaks ja pühaliku maks peoks."

Sõnatult Bärbel surus end hea tõdi läte wahele.

Hans-Wolff waatas nende nõdalate jookul sagedi Karini näkku. Kas ei olnud siis sugugi märgata nutetud pisarate jälgi? Kas rõõmjameelsus, kaasaelamine, elawil olek olid tõesti teeslematud?

Ta armastas ju Georgi — kuidas wõis ta olla nii tõbus, kui too abiellus teisega?

Hans-Wolffi uks Karini armastusse Georgi wastu haikas pikkamisi wankuma — ja siisti — liig sõgamale oli see juurdunud temas — tuli ikka jälle tagasi ega tahtnud taanduda.

Ühel õhtul ta tuli klaasiwabrikust — oli paar päewa enne Bärbeli laulatust. Bärbel ja Marianne Sommer wiibisid juba proua Dornbergi majas, teised pidid sõitma ainult päew wõi kaks enne pidulikku sündmust Kloostrimõisast wälja.

Kui Hans-Wolff läks Karini järele, tuulis ta, et tütarlaps oli läinud kaugemal ajawaste Metsade tõlla, et wiia ühele waesele naisele tarwilikke esemeid ja toitu.

Ilma et ta ise oleks tahtnudki, läks Hans-Wolff talle wastu. Oli juba kaunis pime. Teel kohtas ta metsnikku — nad olid ammugi saanud headeks sõpradeks — ja kuna see oli reaviidelmisläigul, mis wiis teda Hans-Wolffi sõitkoha lähedusse, läksid nad koos. Esmalt noormees oli mõtelnud tõll minna ainult klaasiwabrikuni, sest ta oli õige wäsinud. Tal tuli töötada hommikust kuni õhtuni, et ajada kõik asjad joonde.

Nüüd aga jõudis ta juttu ajades kuni üksiku majani. Metsnik seisatas ja näitas pimedusega waese, wiletsa onnikese tuhmilt walgustatud akendele, mille oja runte oli ajendatud papitükkidega.

„Siin elab Peeter Eberlein oma noore naisega — elamisest ei saa seda küll enam nimetada!"

„Teil on õigus," nõustus Hans-Wolff, „kas too Eberlein on laisk wõi ilma töötu?"

„Ta on töötu. Üldiselt tuleb teda pidada hoolsaks ja korralikuks inimeseks. Hoolihariduist ei ole tal palju. Wanaisti ta läks klaasiwabrikus, kuid siis suleti see. Pärast seda ta katsus õnne kord siin, kord seal. Kullap seal sees maliseb tõeline wiletsus."

Dornberg waikis ja metsnik jätkis jumalaga. Pikkamisi õhtu läks üsna pimedaks, ootajale aeg näis muutuwat wäljakannatamatult pikaks. Wiimaks ta ei pääsinud enam teisia suude all ja astus lähemale aknale. Kuuldes Karini häält, ta jäi tahtmatult kuulatama.

„Waadake ometi, proua Eberlein, kui kena on wäikese! Oh . . . kuidas see talle maitseb, näete, näoilt peegeldub äärmine rahulolu.

Olete õnnelik oma emaõnnes, proua Eberlein. Arge enam muretsege selle üle, mis toob tulewik!"

„Jah, teie olete hea, preili Karin. Seda teame meie kõik siin Kloostrimõisas ja ümbruskonnas. Kui kõik inimesed mõtleksid nii nagu teie, oleks maailmas poole wähem wiletsust. Teis tõeleb armastus!

Teie nagu ei saaksi teisiti, kui peate aitama kõiksugu, kus waliseb häda ja puudus. Peate tõlma alati pika maa ebast ja tagast. Tõna teie ei tohi aga minna üksi, preili Karin. Mina mees saadab teid, eks ole, Peeter?"

„Muidugi — ma saadan preilit hea meelega," kinnitas noormehe hääl. Karin aga tõrkus wastu:

„Ei ole tarwis, jääge parem oma naise ja pisikese juure. Tunnen teid, pealegi paistab täiskuu. Nii on mul walgustus omast käest," lõpetas ta nakatades.

„Seda küll. Kuid kas te ei karda tõndida ihuüksi läbi pausu metsa, preili?" küsis mehehääl uuesti.

Seekord wastas naine, enne kui Karin jõudis midagi ütelda.

„Kartma? Preili Karin ja kartma! Keda siis? Kloostrimõisa ümbruskonnas ei tee keegi talle midagi — kes julgeksi teha? Ei, ainult juhtumisest tuleb sul preilit saata, et härra Roland näeks, et preilit ei lasta hilisõhtul üksi koju minna."

Karin näis allistuwat. Ta jättis jumalaga ja lubas tulla järgnisel päewal tagasi.

Kohe pärast seda astus taks kogu ooniuksest wälja.

„Teil ei tarwitse tõesti tulla üksi alla. Wõib-olla tuleb isa mulle wastu," kuulis Hans-Wolff Karinit ütlemat.

Ta astus paar sammu ettepoole ja kuulis samal silmapilgul Karini üllatunult rõõmsat küsimust:

„Ja, kas sina oled?"

Dornberg wastas:

„Ei... kuid minagi tulin sulle järele."

Neiu näis ehmunat, seda näitas ta tagasipöörlemine. Sellele waatamata teretas Dornbergi tahtlesti ja ta hääl oli üsna harilik, kui poordus noore isa poole:

„Noh, nüüd lähete jällegi tuppa ja ütlete oma abikaasale, et mul on juba saatja. Muidu ta muretseb asjatult."

Peeter Eberlein jättis weidi tahmatalt head aega ja läks tagasi majja.

Wähestе sammude järele Hans-Wolff algas:

„Nii hoopis ülelligne ei olnud minu arwates siiski sinu hoolealuse mure. Kas ja olekſid tõesti läinud kartmata läbi metsa tagasi?"

„Muidugi — miks siis mitte?" küsis tütarlaps imestunult.

„Sellepärast, et see ei ole hädaohutu!" ägestus Hans-Wolff. „Kui tagasi ei loota öisest tallatsungidest noortele tüdrukutele. Isegi päewal on kardetam hulkuda üksi läbi metsade ja põldude, nii nagu teed seda sina. Ma ei saa aru, kuidas sinu wanemad lubasid seda!"

„Ütlesin sulle juba kord, et ja ei tohi kloostrimõisa ja tema elanikke mõõta sama mõõdupunga kui teistes kohtades. Teen kahjukindlalt, et olen siin metsas pikkades ööpimedustes palju kindlam kui samal tunnil tuledest särawas, elukirgawas suurlinnas."

Hans-Wolff waatas teda kiire pilguga.

„Selles suhtes sul wõiks ju olla õigus," andis ta mõtlemise peale järele. „Kuid siiski soowitan sulle, et sa ei oleks sõg kindel ja hulljulge. Tead ehk wanasõna: Kes tormab hädaohtu, hukkub selles!"

Waikne, imelik naer lõlas sealjuures mehe huult ning Karini süda hakkas lõwemini pöksuma.

Mida mees küll praegu oli mõtelnud?

Tütarlaps ei wastanud, tema wastust ei oodatudki wist.

Korraga Hans-Wolff ütles:

„Söidame homme lõunase rongiga. Kuulsin aga, kuidas lubasid noorele emale, et külastad teda. Kas tahad homme enne lõunat tõesti selle pika maa uuesti ära käia?"

„Jah, waeselesel ei ole kedagi, kes hoolitseks tema eest. Ei ema ega õde. Samuti ei ole mehelgi lähemaid sugulasi. Nad on kõik õnnetusehunnikut, keda tuleb aidata, nii palju kui saab."

„Ja niisugused saawad weel hakkama selliste rumatusega, et abiellunwad!" kurjustas Hans-Wolff.

Karin waatas talle nii imestanud pilguga otsa, et noormees nagu wõlutult pidi waatama tema silmadesse.

„Kuid — nad armastasid ju üksteist wäga!" ütles magus, hele hääleke.

Dornbergile tõlas selbu sõlemõtinena, küüdistusena. Et summutada seda tunnet, ta lausus ärritatult:

„Ah mis... see pole kaugeltki wabandam põhjus!"

„Ainus ja suurim, mis peaks õigustama abielu sõlmimist," wastas neiu ja püüdis anda oma häälele kindlust.

Mees aga kuulis siiski kerget wärinat...

Metsatee joonisis sel minutil üle lageda platsi. Kuuwalgus langes Karini näkku. Hans-Wolff nägi waluriksat tuksatust wäikese punase suu ümber, märkas, kui tahmatud olid tütarlaste põsed, kui kurb oli silmade pilk.

Kuum juga tõusis mehe südamesse.

Ta oli omawolilisselt haaranud sellesse noorese elusse, oli sundinud neiu loobuma mehest, kellele kuulus ta süda — ja ei osanud leida wabandust oma teguwiisile.

Oli tahtnud kindlustada õe õnne, tegi aga selle läbi õnnetuks teise olendi.

Kes ütles talle, et sund kindlustas õele testwa õnne?

Kuidas oleks siis, kui Georg lühikese aja möödudes raputaks endast ahelad, et järgneda siiski südamehäälele? Kas ei olnud lugemata palju lahutatud abielusid? Ja kuigi ükski ei läinud nii kaugele: kas oli Bärbelile tõesti õnneks, omada abikaasat, kes oli kindunud teisest? Kes mõtles teisele, kui hoidis teda oma kaenlas?

Hans-Wolff hingas raskesti — ja jäi järsku seisma. Waatas küngelt Karinile.

„Kui ja armad, et ainult armastus wõib sa tohib olla abielu nurgakiwiks, siis... ja, miks sa siis ei kaitsnud ennast, kui sundisin sind loobuma Georgist?" küsis ta tähinal.

Neiu punastas ega waadanud kaaslasele otsa.

„Mis ühist on sel minuga?" pomises ta.

„Küsimus oli mõttetu ja wiiwitab selguse saamist," wastas Hans-Wolff wõib-olla teravamalt, kui oli kawatsenud.

Karini pea oli norus ja nii ei näinud noormees näoilmet.

Weidikese aja wärast tütarlaps wastas taas:

„Miks küsid seda nüüd? Kaks päewa enne Bärbeli pulmi? Miks ei lase sa puhata kõigel, mis on läinud ehk paremini kui sa lootsid?"

Dornberg wõitis neid sõnu kui tõendust, et Karin oli loobunud tema käsul.

Ta jatkas weel ägedamini:

„Sellepärast, et weel ei ole hilja! Weel pole nad mees ja naine... weel ei ole langenud wiimane sidum sinu nende wahel, weel saab taastada abielu."

Jahmunult, uskumatult Karin waatas talle otsa.

„Kuidas — sa saatsid sellega hakkama? Naljatad."

„Mul ei ole tuju naljatamiseks," sõhwas Dornberg.

Karin astus tahtmatult sammu tagasi, küsis hingetult:

„Kuidas peaksin selgetama sinu sõnu? Seni oled igapidi walmis aitama kaasa sellele

ühendusele. Kuidas tuled mõttele, mis käib ecimisele risti vastu?"

Hans-Wolff naeris kurjalt.

„Wõib-olla on selles jõudi Kloostrimõisa õõt, mis mõib olewat otse laetud armastusest. See nakatab ja ja tundub endale korraga metslaiena, ies on wõtnud ülõtust lapselt mängukanni."

„Mängukanni," forbas Karin imelikku häälega. „Kas mõtlesid selle all armastust?"

„Muidugi, mida muud?" Ega ja ometigi arwa, et muudan nii järsku oma waateid selle kohta, mida nimetatakse armastuseks?"

„Ei . . . tuli sellepärast imestamgi, miks tahad muuta laawutatud õhti," tõlas naine wastus.

„Mõtte selleks, et omistan nüüd armastusele erilist tähtsust. Ei. Kuid mul tärkas korraga tunne, nagu ei oleks ma tõhtinud omal wõlti kindlustada õe õnne, kundibes sind enda kõrwale aštuma."

Karin waatas peigmehele kiire, ara pilguga otsa.

„Ning nüüd igatsed meie wahekorra katkestamist?"

Mees hingeldas raskelt.

„Mina? Ei . . . tõlgi! Mind jäta mängust wõlja. Ah ei puutu minusse ega isellesse, mida tahan mina."

„Aga . . . ja annatõd mind kõhe wabaks . . . kergesti ja wabatahtlikult, kui palukkin sind?"

Hans-Wolff põõrdus kannapealt ringi ja waatas Karinile lõbitungimalt otsa.

„Ütlesin sulle alles praegu, et ja ei tõnelets minust! Kuidas ja ütlesid? kergesti ja wabatahtlikult?"

„Ta kummardus weidi ettepoole, waatas neiu näsku, mis oli wäga tõsine, peagu kurb. M[illegible] hoarad meest.

Wabaks andma!

Korraga tekkis tal imelik tunne, nagu peaks ta ärutama käed, et tõmmata saleba kogu oma rinnale.

Wabaks andma?

Heledates silmades hakkas loitma leek, hingamine oli raske ja kiigaw. Kuid ta walitses enese üle ja lausus:

„Annan sinu wabaks, kui tunnistad avameelelt, et muutud Bärbeli ja Georgi pulmapäewal wäga ärmetuks."

Neiu näos ei muutunud midagi. Ta raputas pead ja ütles tõsise, aula häätelõlaga:

„Ei . . . peatsin waletama, kui tunnistatsin seda!"

„Ei? Kas tõesti mitte? Kuid . . . sinu armastus kuulub ju Georgile?"

Hans-Wolff küsis usumatult, imestanult, nagu ei suudaks mõista seldut.

„Ma ei ole kunagi armastanud sinu õe peigmeest!" waatas neiu talle, ja see tõlas waudena maiises suwiõõs.

„Ei ole armastanud! Georgi armastus oli waid ühekülgne?"

„Jah. Ma ei ole kunagi ärataanud temas lootusi, et tõst wõiks muutuda teiseks."

„Kas ja tõnelad tõrri?"

„Ma ei waleta kunagi. Eriti aga mitte siis, kui asi puutub armastusse," waatas Karin kindlal häälel.

Hans-Wolff waatas talle hämmastunult otsa. Nad tõndiid hull maad waikides.

(Järgneb).

Naerev maailm.

KA NEIL SAMA MURE!

„Kallim, ma pean sulle usaldama magusa saladuse: ma ootan nimelt kure kõlaskõlku!"

APARDUNUD JAHT.

„Noh, Theodor, kus on siis jahisaak?"
„Kaigias, ma armas!"